

Sygn. akt

III AUa 1146/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **7 lutego 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **7 lutego 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wyrównanie świadczenia

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **8 października 2012 r.** sygn. akt **IV U 588/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 1146/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją z 11 kwietnia 2012 r. roku w oparciu o art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy S. K. wyrównania emerytury począwszy od 25 sierpnia 2000 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż wykonując prawomocny wyrok Sądu z 27 stycznia 2011 r. decyzją

z 24 marca 2011 r. dokonał wyrównania wnioskodawcy świadczenia za okres od 1 lipca 2008 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym został zgłoszony wniosek, a decyzja ta nie była przez wnioskodawcę zaskarżona. Ponieważ zaś w sprawie nie zaistniały nowe okoliczności które miałyby wpływ na wydaną decyzję, a wnioskodawca nie przedłożył nowych dowodów, brak jest podstaw do zmiany kwestionowanej decyzji.

Skarżąc powyższą decyzję odwołaniem S. K. zarzucił, iż wydana decyzja rażąco narusza prawo materialne jak również przepisy kpa. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji z 28 stycznia 2003 r. w oparciu o art. 114 ust. 1 i art. 21 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalno – rentowej i przeliczenie wysokości emerytury zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie z 15 lipca 2003 r. sygn. akt IV U 402/03 i z 20 kwietnia 2004 roku w sprawie sygn. akt IV U 1858/03, jak i zgodnie z postanowieniem tego Sądu z 29 stycznia 2009 r. sygn. IV U 1099/11.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem z 8 października 2012 roku oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił, iż decyzją z 19 maja 1989 r. S. K. uzyskał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawa wymiaru tego świadczenia obliczona została z okresu od kwietnia 1988 do marca 1989 roku. Wnioskiem z 23 sierpnia 2000r. S. K. wystąpił o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z 13 września 2000r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do żądanego świadczenia. Do obliczenia jego wysokości pozwany Zakład przyjął kwotę bazową - 666,96 zł. obowiązującą na 31 sierpnia 1996 r. oraz podstawę wymiaru renty z wwpw wynoszącym 121,14 %. Wnioskiem z 30 grudnia 2002 r. odwołujący wystąpił o przeliczenie wysokości pobieranej emerytury w oparciu o uchwałę Sądu Najwyższego z 29 października 2002 r. Decyzją z 22 września 2003 r. organ rentowy przeliczył emeryturę wnioskodawcy począwszy od 1 października 2002 r. przyjmując do obliczenia jej części socjalnej kwotę bazową z 25 sierpnia 2000 r. Decyzja ta wydana została w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego z 15 lipca 2003 r. sygn. akt : IV U 402/03. Kolejnym wyrokiem z 20 kwietnia 2004 r. sygn. IV U 1858/03 Sąd Okręgowy w Krośnie zobowiązał organ rentowy do wyrównania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem do części socjalnej tego świadczenia kwoty bazowej z daty wniosku emerytalnego, a to od 25 sierpnia 2000 r. do 30 września 2002 r. W wykonaniu powyższego orzeczenia organ rentowy decyzją z 29 listopada 2004 r. wyrównał wnioskodawcy zaległość z tego tytułu. Decyzja ta w postępowaniu sądowym ostatecznie uznana została za prawidłową. 28 lipca 2008 r. S. K. złożył wniosek o przeliczenie emerytury na nowo. W jego rozpoznaniu decyzją z 27 lutego 2009 r. organ rentowy odmówił uwzględnienia tego żądania. W wyniku zaskarżenia powyższej decyzji odwołaniem, Sąd Okręgowy w Krośnie zmienił stanowisko w niej zaprezentowane i przyznał wnioskodawcy prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 110% i kwotę bazową wynoszącą 1.540,20 zł. W pozostałej części postępowanie umorzył. W wykonaniu powyższego orzeczenia organ rentowy decyzją z 24 marca 2011 r. przeliczył świadczenie wnioskodawcy począwszy od 1 lipca 2008 r. Wnioskiem z 13 czerwca 2011 r. S. K. wystąpił o wypłacenie emerytury w wysokości ustalonej decyzją z 24 marca 2011 r. począwszy od 25 sierpnia 2000 r. Złożony przez niego w tej sprawie do Sądu Okręgowego wniosek został postanowieniem z 4 stycznia 2012 r. sygn. IV U 1099/11 przekazany do rozpoznania organowi rentowemu. W jego rozpoznaniu ZUS Oddział w J. wydał zaskarżoną decyzję.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności stwierdził, iż odwołanie wnioskodawcy w zakresie w jakim zarzuca nienależyte wykonanie wyroków sądowych w sprawach prowadzonych pod sygn. akt IV U 402/03 i IV U 1858/03, a także postanowienia wydanego w sprawie IV U 1099/11 jest niezasadne, bowiem orzeczenia te wykonane zostały przez organ rentowy prawidłowo kolejno decyzjami z 22 września 2003 r. oraz 29 listopada 2004 r., zaś w wykonaniu postanowienia z 4 stycznia 2012 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z 11 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż poczynione przed tym Sądem ustalenia w sprawie prowadzonej pod sygn. IV U 746/10 skutkowały przyjęciem do obliczenia wysokości świadczenia wnioskodawcy wwpw wynoszącego 110 % i zastosowaniem kwoty bazowej w wysokości 1.540,20 zł. Tak obliczone świadczenie zostało przez organ rentowy na

mocy decyzji z 24 marca 2011 r., przyznane na rzecz wnioskodawcy począwszy do 1 lipca 2008 r. tj. od miesiąca w którym wnioskodawca zgłosił żądanie ponownego przeliczenia świadczenia. Sąd I instancji zaznaczył, powołując treść art. 133 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i retach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, iż nie sposób przyjąć, aby uprzednie przyznanie na rzecz wnioskodawcy niższego świadczenia było następstwem błędu organu rentowego, bowiem korzystny w tej kwestii wyrok w sprawie IV U 746/10 został wydany na podstawie nowych dowodów, w szczególności opinii biegłego, którym to dowodem organ rentowy wcześniej nie dysponował. Sąd Okręgowy uznał zatem,

iż w sprawie nie znajduje zastosowania przepis art. 133 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalnej. Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił wniesione odwołanie.

Skarżąc powyższy wyrok apelacją S. K. zarzucił naruszenie art. 114, art. 15, art. 21 ust. 1 pkt. 2 oraz art. 133 ustawy emerytalno - rentowej przez przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, iż organ rentowy zaskarżoną decyzją prawidłowo wyrównał wysokość należnego mu świadczenia. W uzasadnieniu przywołując zarzuty podniesione w treści odwołania, apelujący podtrzymał twierdzenie, o nienależyтым wykonaniu przez organ rentowy wyroków sądowych z 15 lipca 2003 r. jak i z 20 kwietnia 2004 r., a w konsekwencji nieprawidłowym obliczeniu wysokości należnej mu emerytury. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył co następuje :

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z 8 października 2012r. jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy przez sąd wyznacza decyzja organu rentowego od której wniesiono odwołanie (vide – postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2010 r. o sygn. akt II UZ 49/09, LEX 583831). Zgodnie zatem z zakresem zaskarżonej decyzji przedmiotem niniejszej sprawy jest wyrównanie emerytury wnioskodawcy od 25 sierpnia 2000 r. do 30 czerwca 2008 r.

Z akt sprawy wynika, jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy w Krośnie, iż S. K. uzyskał prawo do emerytury w sierpniu 2000 r. a podstawę jej wymiaru stanowiła podstawa wymiaru renty, do której wnioskodawca był uprawniony począwszy od 1989 r. Do obliczenia jej wysokości przyjęto również kwotę bazową obowiązującą 31 sierpnia 1996 r. Wnioskiem z 30 grudnia 2002 r. odwołujący wystąpił o ponowne obliczenie emerytury w oparciu o uchwałę Sądu Najwyższego z 29 października 2002 r.

W jego rozpoznaniu organ rentowy przeliczył świadczenie wnioskodawcy, przyjmując do wyliczenia jego części socjalnej kwotę bazową w wysokości obowiązującej w dniu wystąpienia z wnioskiem emerytalnym, i ostatecznie przeliczył to świadczenie począwszy od 25 sierpnia 2000 r. 28 lipca 2008 r. S. K. wystąpił z wnioskiem o przeliczenie emerytury na nowo. W wyniku rozpoznania odwołania wnioskodawcy od odmownej decyzji organu rentowego wydanej w załatwieniu przedmiotowego wniosku, Sąd Okręgowy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału, w tym opinii biegłego, nakazał organowi rentowemu przeliczenie świadczenia wnioskodawcy przy zastosowaniu wppw w wysokości 110% i kwoty bazowej wynoszącej 1.540,20 zł. W wykonaniu powyższego organ rentowy przeliczył wnioskodawcy świadczenie począwszy od miesiąca w którym wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o takie przeliczenie tj. od 1 lipca 2008 r.

Aktualnie sporne zaś pozostaje wyrównanie na rzecz wnioskodawcy powyższego świadczenia za okres od daty przyznania na jego rzecz prawa do emerytury tj. od 25 sierpnia 2000 r. Rozpoznając sprawę Sąd pierwszej instancji stwierdził, że zgłoszone

w tym zakresie przez wnioskodawcę żądanie jest nieuzasadnione, bowiem w sprawie nie można przypisać organowi rentowemu błędu, która to okoliczność skutkować by mogła przyznaniem na rzecz ubezpieczonego prawa do wyrównania za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 133 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalno – rentowej).

Dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, a dalej jej ocenę prawną tutejszy Sąd w całości podziela. Podkreślić należy, że składając wniosek o przyznanie prawa do emerytury S. K. nie wskazał dowodów o wysokości osiągniętego wynagrodzenia z innego okresu niż podany przy wniosku o rentę. Obligowało to organ rentowy do ustalenia wysokości przyznanego na jego rzecz świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu podstawy wymiaru uprzednio pobieranej renty, a to zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ustalenie wyższego świadczenia było możliwe dopiero po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy pod sygn. IVU 746/10, a to na podstawie opinii biegłego, w treści której odniósł się on do nowo przedłożonej przez wnioskodawcę dokumentacji. Świadczenie w wyższej kwocie zostało ostatecznie przyznane wnioskodawcy od daty złożenia przez niego wniosku inicjującego postępowanie w tej sprawie tj. od lipca 2008 r. W sprawie nie można bowiem przyjąć, że wnioskodawca już wnioskiem z grudnia 2002 r. zażądał przeliczenia pobieranego świadczenia w sposób określony w przywołanym orzeczeniu Sądu Okręgowego z dnia 27 stycznia 2011 r. Wniosek ten bowiem dotyczył wyłącznie przeliczenia pobieranego przez wnioskodawcę świadczenia stosownie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r. Świadczenie to w wykonaniu orzeczenia sądu zostało przez organ rentowy prawidłowo przeliczone, ostatecznie od daty 25 sierpnia 2000 r. (decyzja organu rentowego z 29 listopada 2004 r.). W tej zaś sytuacji nie może mieć zastosowania art. 133 ust. 1 pkt. 2, bowiem nie można przyjąć, aby ustalenie niższego świadczenia przed lipcem 2008 r. było błędem organu rentowego. Określenie "błąd organu rentowego" obejmuje bowiem jedynie sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Taka zaś sytuacja - wbrew argumentacji przytoczonej w apelacji, w okolicznościach niniejszej sprawy nie miała miejsca. Jak już wyżej wskazano, w dacie przyznania emerytury, jak i w grudniu 2002r. pozwany Zakład nie dysponował innymi dowodami dotyczącymi wysokości uzyskanego przez odwołującego wynagrodzenia, niż te które przedłożono do wniosku o rentę, a co za tym idzie brak było możliwości przeliczenia świadczenia i ustalenia innego wwpw niż przyjęty do ustalenia wysokości renty. Również zarzut dotyczący przyjęcia błędnego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przy przeliczeniu świadczenia „na nowo” (art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) jest nieuprawniony. Przeliczenie świadczenia w sposób określony powołanym przepisem, możliwe było bowiem jedynie przy uwzględnieniu wynagrodzenia (przeciętnej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe) z innego okresu niż przyjęty przy ustalaniu renty. Ostatecznie wwpw został ustalony na poziomie niższym niż poprzednio, co jednak umożliwiło przyjęcie nowej kwoty bazowej również do części składkowej, a nie tylko socjalnej i ostateczne ustalenie wysokości świadczenia w kwocie wyższej niż dotychczasowa. Pozostawienie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjętego przy przyznaniu renty, jak żąda wnioskodawca (121,14%) wykluczyłoby możliwość ustalenia wysokości emerytury „na nowo”, czyli w wyższej niż w dacie przyznania świadczenia, kwocie.

W świetle powyższych wywodów, apelację wnioskodawcy, wobec braku zarówno podstaw faktycznych jak i prawnych do jej uwzględnienia, należało oddalić na podstawie art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)